

Alexander J. Kenji

BOJ O STÁT

MRAZIVÝ VOJENSKO-POLITICKÝ TRILER

KÖRUNA

Alexander J. Kenji

BOJ O ŠTÁT

Alexander J. Kenji

BOJ O ŠTÁT

MRAZIVÝ VOJENSKO-POLITICKÝ TRILER

VYDAVATELSTVO

Autorská poznámka:

Všetky postavy, miesta, inštitúcie, spoločnosti, politické strany, vládne agentúry, mimovládne agentúry, vojenské jednotky a policajné oddelenia sú fiktívne, a ak nie, tak sú fiktívne použité.

Edičná poznámka:

V knihe sa používajú skratky z vojenského a spravodajského prostredia. Aby sme nerušili zážitok z čítania, ponúkame čitateľovi ich prehľadný zoznam a význam v časti *Vysvetlivky* na konci knihy.

Copyright © Alexander J. Kenji 2014

Cover design © Peter Mičuda 2014

Back side cover photo © Ondrej Bíreš

Layout design © KORUNA

Slovak edition © Vydavateľstvo Koruna 2014

ISBN: 978-80-89681-43-3

Venovanie:

Venujem všetkým, ktorí bojujú vo vojnách, o ktorých nikto nevie.

Hrdinom, ktorých mená sa nikdy nedozvieme.

Tajomstvám, ktoré musia zostať nevyzhalené.

Postavy:

Ústredná spravodajská agentúra /CIA/ – Divízia špeciálnych aktivít

Thomas J. Connolly – Jay – styčný dôstojník pre špeciálne operačné skupiny

Špeciálna operačná skupina /SOG/ – Duchovia

Oliver Bellows – Rabín – spravodajský dôstojník/protiteroristický špecialista

Roger Dunn – Šéf – šéf skupiny

Robert G. Allen – Blesk – snajper

Kyle Cosgrove – Oko – snajper

Mike O’Hara – Scarlett – elektronické sledovanie/zdravotník

Eddie Isaksson – Thor – špecialista na násilný vstup do budov; prvý z Dvojičiek

Bill Hickley – hlavný strelec; druhý z Dvojičiek

Vincent Ninety – Gunner – guľometčík

Timothy Wickers – Jack Sparrow

Josh Chen – Bruce Lee

Conor McDuggan – Mickey Dee

Brian Virtue

Tom Hole

Reggie Favaro

Inštitút pre bezpečnostné štúdie

Andrej Rusnák – riaditeľ Inštitútu

Peter Terek – zástupca riaditeľa Inštitútu

Jakub Kollár – analytik pre Rusko a Spojené štáty americké

Adriana Horváthová – analytička pre Európu

Míro Poničan – analytik pre Afriku

Matúš Jančiar – analytik pre Blízky východ

Silvia Halajová – analytička pre Áziu

Daniel Kolesár – systémový analytik

Ústav pamäti národa

Tomáš Keleman – analytik

Martin Urban – pracovník digitalizačného pracoviska

Národno-socialistické hnutie – NSH

Tomáš Matler – Vodca – líder hnutia

Silvia Neumann – pobočníčka Vodcu, zodpovedná za Vlasteneckú gardu

Maroš Petrovič - hovorca

Vlastenecká garda

Eduard Stiffel – zodpovedný za kvalitu dodaných zbraní

Práporník Marcin, zbrojník Gazdík – príslušníci Pohotovostného oddielu Vlasteneckej gardy, ktorí unikli z Lešťa

Markovič – príslušník elitnej jednotky Edelweiss, bývalý zakladateľ ilegálnej domobrany

Televízia Severka

Roland Rezák – generálny riaditeľ a bývalý minister podporujúci NSH

Ján Záhoran – bývalý príslušník ŠtB, šéf bezpečnosti Rolanda Rezáka

Filip Rončák – redaktor majúci na starosti propagandu NSH

POLICAJNÝ ZBOR SR

Špeciálna skupina odboru zvlášť závažnej trestnej činnosti

Milan Tarajčák – Maxo – najlepší operatívce v skupine

Jozef Matušica – šéf skupiny

Erik Majský – operatívce

Martina Dolíčková – Zrzka – najlepšia vyšetrovatelka

Vojtech Žilinčan – Žili – vyšetrovatel

Krajské riaditeľstvo v Banskej Bystrici

oddelenie všeobecnej kriminality – úsek násilnej kriminality

Lubica Sobolová, podporučička – vyšetrovatelka, dcéra majora Sobola

Útvar zvláštneho určenia a taktiky – skrátené ÚTVAR

Július Sobol, major – veliteľ jednotky

OZBROJENÉ SÍLY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

5. pluk špeciálneho určenia /PŠU/ – oddiel špeciálneho prieskumu

Ján Ziman – JayZee – ženista

Igor Moška – Moe – zdravotník

Peter Lichner – Pán Lichů – spravodajský dôstojník

Branislav Daniš – Kólmistr – radista

Roman Uhliar – veliteľ oddielu

Michal Bystrický – Bystro – snajper

Jozef Šlamiar – snajper

Prápor výcviku a podpory – Centrum výcviku Lešť

Operačný štáb cvičenia RIGHTFLAG

Šimonovič, kapitán – veliaci dôstojník, náčelník oddelenia špeciálnej prípravy

Kabaj, major – zástupca veliteľa Práporu výcviku

Wenberg, major – americký pridelenec k cvičeniu RIGHTFLAG

US ARMY

3. obrnený jazdecký pluk – 3rd Armored Cavalry Regiment

José Luiz Martinez, plukovník – veliteľ pluku

John K. West, hlavný seržant – najvyšší poddôstojník pluku

Gadson, špecialista – veliteľ hliadky na kontrolnom stanovišti ECP-N2

4. eskadra vzdušnej kavalérie – LONGKNIFE

Vzdušná kumpánia – O – OUTLAW

Samuel F. Hawkins, nadporučík – pilot AH – 64D Apache Longbow

Vzdušná kumpánia – N – NOMAD

Beatrice Delgado, poddôstojníčka tretej triedy /CWO3/– zvaná Bee – pilotka

OH-58D Kiowa Warrior

Clayton Bulloworth, poddôstojník druhej triedy /CWO2/– co-pilot/strelec

Vzdušná kumpánia – S – STETSON

Tom Forge, poddôstojník štvrtej triedy /CWO4/

Podporná eskadra /Tylové zabezpečenie/ – MULESKINNER

Lekárska kumpánia - SCALPEL

AIR MEDICS

Posádka Black Hawk UH-60 CASEVAC:

Rod Lowary , poddôstojník tretej triedy /CWO3/– pilot

Gage Teeples, desiatnik – veliteľ družstva

Luis Jovel, vojak prvej triedy – bojový medik

Nate Daniel Ellis, vojak – bojový medik

Melinda Reed, špecialistka – bojová medička

VEEVYSLANECTVO SPOJENÝCH ŠTÁTOV AMERICKÝCH

V BRATISLAVE

Marine Embassy Guard

John S. Weeks, gunnery sergeant – Gunny – veliteľ bezpečnosti veľvyslanectva

Wilkins, seržant – hlavný poddôstojník

Dunford, desiatnik

Diplomatická bezpečnostná služba – Diplomatic Security Service /DSS/

Jeff Lawrence – bývalý príslušník Navy SEALs

Diplomatická misia

Kenneth Bure – zástupca kancelárie pre bezpečnostnú spoluprácu /rezident

CIA/

Samantha Stevens – zvaná Stevey – kancelária vzťahy s verejnosťou

CENTRUM SIMONA WIESENTHALA

Sarah Harel – krycie meno Chesed – tajná agentka Mossadu – špecialistka na odpočúvanie

Mathew Lahew – veliteľ skupiny - plánovanie

Bob Goldberg – počítačová podpora a spojenie

MOSSAD – INŠTITÚT PRE VÝZVEDNÉ A ŠPECIÁLNE OPERÁCIE / INSTITUTE FOR INTELLIGENCE AND SPECIAL OPERATIONS /

Isaac Sholman – veliaci dôstojník operácie v Buenos Aires. Je mu podriadená jednotka zabijakov *Kidon*

Napriek tomu,
čo vám vravela mama, problémy sa dajú vyriešiť aj násilím.
Ryan Job /Navy SEALs/

Život ľuďom nezachránite, ak na hrozbu nezaútočíte a nezlikvidujete ju.
Aaron Cohen /Sayeret Duvdevan/

Ak je nepriateľ v plnej sile, priprav sa na jeho útok.
Ak je rozzúrený, ešte viac ho provokuj.
Ak má spojencov, tak ich od seba oddeľ.
Schopnosť zvíťaziť prispôbením sa protivníkovi
sa nazýva geniálnosť.
Sun-'c

Prológ

Pád tretej ríše

MAREC 1945

ZVOLENSKÝ ZÁMOK, ZVOLEN, SLOVENSKO

JE KONIEC. Všetky pochybnosti, ktoré doteraz Karl Lendbach mal, boli preč. Videl to jasne a uvedomil si, že to poznanie je oslobodzujúce.

Arbeit macht frei. Trpko sa usmial. *Minulosť nás nakoniec dobehne všetkých.*

Uvažoval, či to celé stálo za to. Začali niečo, čo im prerástlo cez hlavu, a teraz sú milióny statočných nemeckých vojakov, oddaných Ríši a *Führerovi*, mŕtvi. Umreli za vlasť, kvôli neschopnosti veliteľov viesť rozhodnú vojnu.

To, že prehrajú, tušil, už keď *Führer* rozdelil front. Strana hovorila o veľkej odvete. *A strana má vždy pravdu.* Strana je totiž *Führer*.

Keby aspoň raz počúval svojich vojenských poradcov, ktorí sa v umení vojny naozaj vyznajú, a nie tých kariérnych ritolezov, ktorí náš národ priviedli do záhuby, možno by sme mali šancu uspieť.

Ale Führer je blázon. Už nejaký čas sa povrávalo, že je úplne odtrhnutý od reálneho sveta a nedokáže rozumne uvažovať. Poslov zlých správ nechával zastreliť ako psov. Nezaujímal ho, že synovia jeho veľkej ríše umierajú v nezmyselne vedenom konflikte. Ešte pred tromi rokmi to vyzeralo, že im bude celý svet kľáčať pri nohách, no to sa nestane.

Dočerta aj s Führerom!

„*Herr Sturmbannführer,*“ ozvalo sa spoza masívnych dverí. Po taktných dvoch sekundách vstúpil mladý pobočník.

„*Nerád ruším, ale mám pre vás súrny telegram z Berlína.*“ Mladík rozprával rýchlo a mal čo robiť, aby nabral dych.

Najvyšší dôstojník *Sicherheitsdienstu* na strednom Slovensku prebehol kartičku očami. Telegramy dostával každý deň, ale len málokedy mu pripadali naozaj naliehavé. Po dlhých dňoch ničnerobenia sa v najvyššom velení konečne na niečom dohodli.

„Čítali ste to?“ opýtal sa zamračene.

Mladý muž prevínilo sklopil zrak a prikývol. Vedel, že sa to nesmie, ale kto by odolal? Front bol blízko a poslať ho tam za trest, by nebolo nijakým prekvapením.

No jeho nadriadený miesto kriku len pokojne poznamenal: „Takže viete, aký je postup.“

Mladík dvakrát prekvapene zažmurkal. Keď pochopil význam slov, zrazil podpätky k sebe a vystrel sa. S hlasným: „*Jawohl, Herr Sturmbannführer,*“ odkráčal preč.

Vyšší dôstojník tajnej služby jednotiek SS mal vo Zvolene mnohé povinnosti. Išlo predovšetkým o odhaľovanie protifašistických živlov. Kartotéky mal plné spisov o osobách, ktoré pomáhali či ešte pomáhajú partizánom. Desiatky kíl papiera o komunistických funkcionároch, novinároch nateraz nevydávaných novín *Hlas národa*, *Čas* či *Pravda*. Informácie o ich príbuzných, ale i krátke zmienky o rôznych vzťahoch a väzbách. Ďalej to boli prepisy vynútených či nevynútených priznaní, výsluchov a zásahov.

PRETOŽE Zvolenčania podporovali protifašistický odboj viac ako aktívne, došlo po potlačení Povstania ku krutým represáliám. Karl Lendbach nemohol uveriť tomu, že je to iba päť mesiacov, čo je tu. Pripadalo mu to ako päť rokov, čo bol po znovuobsadení Zvolena 26. októbra 1944 povolaný viesť oddelenie *Sicherheitsdienstu*. Ako skúsený päťdesiatdvaročný muž mal dohliadnuť na to, aby funkcionári, ktorí nestihli ujsť, nenapáchali ešte viac škody. V prípade potreby mohol požiadať o asistenciu 14. oddiel *SiPo*, jednotky práporu *Edelweiss* a poľné roty *POHG*.

Vo vojne sa dejú hrozné veci a on ich nemohol nijako ovplyvniť. Osobne ešte nikoho nezabil. No i tak sa nemohol zbaviť zodpovednosti za smrť stoviek ľudí. Jeden z jeho šialených podriadených, *Unterscharführer* Wich, robil svoju prácu so sadistickou radosťou. Bol iniciátorom masovej popravy stodvadsiatich siedmich ľudí na židovskom cintoríne. Po čine chodil niekoľko dní po meste v zakrvavenej uniforme a deptal ľudí.

Sturmbannführer Karl Lendbach nebol naivný. Vedel, že napriek stopercentnému úsiliu sa mu nepodarilo spojenie s odbojom prerušiť. Keď sa po Novom roku jednotky 2. ukrajinského frontu

Červenej armády zamerali na Zvolen, bolo jasné, že jeho pôsobenie vo funkcii už nebude mať dlhé trvanie. V januári padol Lučenec a na Lendbachovo prekvapenie sa nemecké jednotky udržali vo Zvolene ešte dva mesiace.

Boli to krvavé boje. Neraz rozmýšľal, či si Zvolenčania v budúcnosti vôbec uvedomia, koľko mužov umrelo pri obrane či dobývaní – podľa toho, ktorá strana nakoniec vyhrá – ich rodiska. Ale najskôr nie. Oslavovať sa bude víťaz a preklínať porazený. Víťaz berie všetko.

KARL Lendbach sa rozvalil v starožitnom kresle a nalial si posledné zásoby koňaku. Vonku husto snežilo a ozývali sa výbuchy delostreleckých granátov. Nerušili ho. Najbližší projektil dopadol dva kilometre od jeho pôsobiska, tuhé boje sa konali v okolitých dedinkách. Čerstvé správy dostával každú chvíľu. Štyridsiata sovietska a Prvá rumunská armáda prerazili cez Javorie a oslobodili Senohrad; to sa stalo ešte vo februári. Následne mali voľnú cestu k údoliu Hrona. Za podpory sovietskeho letectva a delostrelectva zabrali Pliešovce, Sásu a ďalšie dedinky.

Posledné, čo bránilo vojskám generálporučíka Žmačenka, aby zabrali Zvolen, boli dva strelecké zbory z jednotiek 8. nemeckej armády.

Nechcel rozmýšľať o tom, ako mladí muži umierajú s odtrhnutými končatinami v ukrutných bolestiach v zime a o hlade. Trpia, a napriek tomu sa snažia ubrániť každý centimeter pôdy, ktorá ani nie je ich.

Radšej spomínal na domov. Vojna je prehratá a jeho nijaké zásluhy nečakajú.

Vedel, že plytvá časom. Nenájde si žiadnu jednoduchú *Fräulein* s veľkým poprsím, ktorá by sa ho nepýtala na minulosť. *Už rozmýšľaš, akoby bolo po všetkom*, vysmial sa sám sebe. Žiadne ženy, žiadne potešenie. Iba smrť.

Bolo viac ako isté, že odrezané nemecké jednotky podľaľnú presile v priebehu niekoľkých dní. Bez zásob streľiva, čerstvých posíl a obrnených jednotiek sa to inak skončiť nemôže. Veliteľstvo sa už rozhodlo.

Lendbach im dával dva dni. Tí, čo prežijú, sa stiahnu do mesta, ktoré bude sčasti opustené. Nebudú ich tu čakať posily, ktoré sa preskupujú do Banskej Bystrice. Proti dvom sovietskym streleckým divíziám sa v meste neubránia ani deň. Utiahnu sa do zámku. Bude nasledovať bombardovanie, možno sa ešte pár

vojakov skryje v budove železničnej stanice, ktorá je ľahko opevnená, ale ani to im nepomôže. Ešte v ten deň kapitulujú. Bude to štrnásteho marca.

VYRUŠILO ho klopanie. Po hlase spoznal pobočníka.

„*Herr Sturmbannführer*, všetky potrebné rozkazy som vydal *vaším* menom. Auto bude pripravené do tridsiatich minút,“ referoval, no muž v kresle, otočený tvárou k oknu, akoby ho ani nepočúval.

„*Herr Sturmbannführer!*“ zopakoval pobočník naliehavejšie. Popravde začínal mať o svojho veliteľa, a ochrancu zároveň, trochu strach.

„Emil,“ oslovil ho Karl Lendbach pokojne. Mladík mal ledva dvadsať. Pochádzal z malej dedinky presne ako on. Neskrýval, že to bolo jedno z dôležitých kritérií, pre ktoré si ho vybral. Bol pracovitý, občas až príliš disciplinovaný, ale slušný k ženám. Nepil a ani nefajčil. Občas sa zišiel s nejakou prostitútkou, ale nebol žiaden zvrhlík a neznásilňoval miestne ženy. Nechal ho povýšiť do hodnosti *Untersturmführera*, čím ho naisto zachránil pred smrťou na východnom fronte. No teraz už prišla bojová línia k nim.

„Nenapíšeš sa so mnou, Emil?“

Mladík vedel, že takéto ponúknutie sa neodmieta. Jeho veliteľ by to mohol brať ako urážku.

„Veľmi rád, *Herr Sturmbannführer*,“ odvetil a usadil sa do ponúknutého starožitného kresla. Do rúk zobral pohár naliaty skoro po okraj.

„Aby sme tu nič nenechali,“ rozosmial sa Karl Lendbach a ukázal na prázdnu fľašu. Mladík len trpkو skrívil ústa. Na rozdiel od veliteľa mu vybuchujúce delostrelecké granáty na nálade neprišli.

„Neboj sa, Emil. Ešte máme čas,“ upokojoval ho Lendbach.

„Nebol by som si taký istý.“

V diaľke sa ozývali výbuchy. Neboli to osemdesiatosmičky, skôr ruské tanky búšiace do nemeckých obranných pozícií. Znели stále bližšie a bližšie. Pobočníkovi sa už v hlave mihali rôzne obrazy, čo s ním boľševici urobia, keď ho chytia. Pravá ruka najvyššieho dôstojníka SS-SD sa ukryť nemôže. Našli by sa ľudia, ktorí by potvrdili, aké príkazy vydával. Len minulý týždeň nechal zadržať sedem náhodných mužov. Mená ako *Juráš*, *Višňovský*, *Bezrouk*, *Poliak*, *Nováčik*, *Kollár* a *Loboda*. Ani ich nevedel správne vysloviť, ale aj tak ich na námestí bez súdu popravili. Len tak. Jeho

podriadení netušili, že to nie je na príkaz *Sturmabführera*. Ak ho raz chytili, tak odvisne.

„Som na teba pyšný, chlapče. Dokázal si omnoho viac, ako by dokázalo dvadsať naleštených pracháčov z bohatých škôl. Všimol som si, ako si mi vyrástol pred očami. Nielen vekom, ale hlavne profesne.“

Emil Linke sa nervózne zamrvil. Pochvaly nedostával často, ale to, čo počul, znelo jeho ušiam dobre. Bol však skromný a niečo vo vnútri ho nútilo hanbiť sa. Veď si robil len svoju prácu.

„Preto chcem počuť,“ pokračoval Lendbach, „čo si myslíš o tomto všetkom? Čo si *naozaj* myslíš.“

Untersturmführer Emil Linke sedel, akoby nepochopil otázku. *Je to všetko nejaký test? Má byť povýšený a takto sa testuje dôvera? O čo tu ide?*

„O čom všetkom?“

„O vojne, o našom ťažení! O našich cieľoch,“ upresňoval veliteľ.

„No,“ mladík sa napil a pokračoval: „Máme svätú povinnosť viesť túto vojnu proti agresorom z východu. Napadli nás a my sa postaráme o to, aby sa to už nikdy nezopakovalo.“

Jeho veliteľ ho rozladene prerušil: „Nechcem počuť tieto reči. Propagandu nechaj na toho idiota Goebbelsa.“

Emil Linke sa zarazil, keď počul spojenie *idiot* s menom ministra propagandy. Takto sa o vysokých predstaviteľoch Ríše nehovorilo ani v súkromí.

„Nechcem počuť tie kecy, čo nám tlačia do hlavy. Akú svätú povinnosť? To my sme napadli Poliakov tak, aby to vyzeralo, že oni napadli nás. My vyhladzujeme celé rasy. Celé národy v mene Božom. Nikto nemá také právo.“

Mladý pobočník vyprázdnil zvyšok obsahu pohára.

„Myslíš si, že máme právo pozabíjať všetkých Židov?“

Po tejto otázke bolo dlho ticho. Nakoniec sa mladík odhodlal k slovu: „Neviem. Ale to, čo viem, je, že máme právo chytať a zabíjať zradcov veľkého nemeckého národa. Máme právo chytať a zatvárať Židov, ktorí kradnú a ožobračujú hrdý nemecký ľud. A nemusia to byť len Židia. Všetci, čo konajú proti zákonom Ríše, si zaslúžia trest. Konáme predsa pre dobro všetkých Nemcov!“

Karl Lendbach hľadel na svojho mladého učňa s obdivom. *Pred takými dvanástimi rokmi by som si ešte myslel to isté.* Lenže vekom vytriezvel, a teraz to už bolo jedno.

„V novej ríši by si mal budúcnosť, chlapče. Takých ľudí, ako si ty, potrebuje každá krajina. Ale mal by si sa pozrieť pravde do očí.“

A pravda je taká, že je koniec. Skončili sme. Ríša, *Führer* a celý hrdý nemecký národ. Prehrávame. Skôr či neskôr to príde a bude koniec. Nemecký ľud bude potrebovať mladíkov, ako si aj ty. Ale tým, že si v SD...“ povzdychol si, „...povedzme, že budeš rád, ak ťa nepopravia. Rozlúč sa s kariérou. Ty sa dokážeš presadiť, kde len budeš chcieť. Keď sa vrátíme, vykašli sa na ústredie, bež domov, ak ešte nejaký máš. Prečkaj našu porážku. Po čase sa zabudne a ty si budeš normálne žiť. Ja a moji synovia to už urobiť nemôžeme.“

Emil Linke pozeral na muža, ktorý mu bol ako otec.

„Máte pravdu, *Herr Sturmbannführer*. Tak ako vždy.“

„Vždy si bol rozumný, Emil,“ prikývol Karl Lendbach a dopil svoj alkohol. Z príjemného rozhovoru ich vytrhla siréna a rachot protiletceckých zbraní. Rusi. Dvadsaťmilimetrové guľomety sa rozozvučali a prúd svetelných striel osvetlil nebo. Zo štyroch stíhacích bombardérov len dva zhodili svoj náklad. Jeden sa otočil, aby unikol pred strelami. Druhý padol skôr, ako sa stihol priblížiť k cieľu.

„Myslím, že je naozaj čas vyraziť.“

EMIL Linke, z moci svojho postavenia, štekal jeden rozkaz za druhým. Sedem ľudí balilo spisy. Už teraz mali šesťnásť drevených prepraviek, ktoré zabrali skoro celú korbú nákladného auta. Druhé sa mu zohnať nepodarilo.

Nedalo mu, aby nerozmýšľal o slovách svojho veliteľa. Vždy veril v to, že ich vojna je spravodlivá. Že nemecký národ je ten vyvolený a že len čistokrvný árijec je predurčený očistiť svet od skazenosti.

Asi je naozaj koniec. Pre tentoraz. Prehrali a bolo si to treba priznať. Žiadna ríša nebude. Sen sa rozplynul. Museli kapitulovať a prijať podmienky víťazov. Prečkať ten potupný čas v podzemí. Myšlienky však prežijú, pretože vyvolený nemecký národ prežije.

Mladý nacistu vedel, že sa to mnohým nebude páčiť. Prehra so sebou prináša neprijemnosti. Treba poslúchať príkazy, ale nestratiť hrdosť. Možno to bude aj dobre. Až teraz sa ukáže, kto je ozaj oddaný veci a kto si len užíval výhody, ktoré mu prinášalo členstvo v strane. Len tí naozaj presvedčení budú ochotní pristúpiť na sťažené podmienky hry. Bude to ťažšie, ale ak sa má oddeliť zrna od pliev, o to dôležitejšie.

O CHVÍLU sa stretli na chodbe.

„Autá sú už pripravené. Bude treba podpísať papiere pre venenie.“

„Nenávidím túto byrokraciu.“

„Nezohnal som viac áut, preto nemôžeme zobrať všetky dokumenty.“

„Ale to nie je tvoja chyba, Emil. Na to sme pripravení.“

Karl Lendbach hovoril o rezervnom pláne. Čo sa nedá prepraviť, presunie sa do tajnej skrýše v hradnej studni. Ženisti odviekli výbornú prácu a z okraja studne nebolo skrýšu vôbec vidieť.

„Kovové schránky sa zapečatia presne podľa predpisov a počkajú si v bezpečí na svoje vyzdvihnutie,“ ozrejmil *Sturmabführer* spokojne.

PO ODCHODE áut sa veliteľom na zámku stal *Unterscharführer* Molke. Najskôr rozkázal zabezpečiť zámok, potom určil piatich mužov, ktorí sa postarajú o presunutie spisov do bezpečnostných schránok. Chvíľu na nich dozeral, a keď bol presvedčený, že urobia, čo majú, odišiel do rádio-operačnej miestnosti. V ruke držal rozkazy, ktoré musel odoslať na ústredie.

Nikdy sa tam však nedostal. Rozozvučali sa sirény hlásiace ďalší letecký útok. Protiletadlové zbrane sa rozštekali. Tentoraz boli ruskí piloti úspešní. Niekoľko bômb dopadlo na stenu zámku. Projektily preleteli cez okná a poničili interiér chodby. *Unterscharführer* Molke skončil spolu s rozkazmi zakrvavený na podlahe.

DVE autá zamierili smerom na Banskú Bystricu. Cesta bola viac-menej zjazdná. Išli rýchlo, nezastavovali, ani keď sa za nimi ozvali výbuchy na hradbách zámku. Mlčky hľadeli na oslepujúcu žiaru explodujúceho streľiva.

„A do zadku,“ zašomral Emil, keď si všimol dva *iljušiny* letiace za nimi.

„Čierna smrť,“ poznamenal šofér prezývku najobávanejšieho sovietskeho lietadla *Iljušin II-2* a dupol na plyn. Vedel, že im to nepomôže, ale skúsiť to musel.

Emil Linke pozoroval okolie. Nevidel žiadne miesto, kde by sa mohli ukryť.

„Vypnite svetlá!“

„Nie som blázon. To by bola istá smrť!“

„A toto nie je istá smrť?“ zhúkol Emil a ukazoval na oblohu.

Šturmoviky pálili z guľometov. Dve čiary projektilov rozrývali zem lepšie ako pluh. Nákladiak dostal plný zásah, osobné auto sa prvej salve vyhlo. Druhý stíhač sa držal stále za nimi.

Karl Lendbach sedel na zadnom sedadle. Vyzeral tak podivne pokojne. Akoby mu ani nešlo o život. Na prednom sedadle sa nervózny šofér snažil o nemožné, zatiaľ čo vedľa neho sediaci Emil vykrikoval všakovaké príkazy.

No ruský strelec bol dobrý. Po presnom zásahu sa auto skrútilo a zadnú časť vyhodilo do vzduchu. Zastavilo sa až nárazom do stromu pri ceste. Ruskí piloti si nahlásili dva úspešné zásahy.

Vysoký dôstojník tajnej služby SS bol na mieste mŕtvy. Šofér mal dolámaných toľko kostí, že nemal šancu na prežitie. Napriek tomu ešte vnímal studený vzduch prúdiaci cez rozbité čelné sklo. Jeho spolujazdec, ten mladý nafúkaný *Untersturmführer*, bol preč.

Unikajúce palivo sa vznietilo minútu po náraze. Po obhliadke miesta činu sa zistilo, že všetci pasažieri, ktorí zostali v aute, zho-reli, rovnako ako tajné dokumenty z nákladného automobilu.

Tajné dokumenty teda podľahli požiaru a nikdy sa nedostali na ústredie do Berlína. Byrokrati ich zaevidovali ako zničené a viac sa nimi nezaoberali. Zvyšné, ktoré uložili v hradnej studni Zvolenského zámku, zmizli na viac ako šesťdesiatpäť rokov z povrchu zemského.

1

Lovci nacistov

SÚČASNOSŤ
AV. CALLAO, BUENOS AIRES, ARGENTÍNA

JOSÉ Barros stál v tieni veľkej markízy a pozoroval svoj rajón. Jemný vetrík, ktorý zabezpečovala stará klimatizácia, nebránil tomu, aby sa potil. Bol skoro obed a na slnku bolo dobrých tridsať stupňov. Vedel, že tá úbohá herka má problémy sama so sebou a chceť od nej, aby ešte chladila, bolo ako žiadať od Argentínčana, aby vstával pred desiatou.

Terasa sa pomaly zaplňala. José čakal turistický nával až potom, keď budú fotky *Cementario de la Recoleta* bezpečne uložené na pamäťových kartách. Evita Perónová bola magnet pre turistov a hrdinkou pre Argentínčanov. Neraz oboznamoval zahraničných hostí zaujímavosťami z jej životopisu a oni si s radosťou objednávali husté a tmavé víno *Trapiche*.

„JOSÉ!“ ozvalo sa z rohu. Sieť myšlienok sa mu pretrhla a mladík vedel, že sa musí venovať robote. Našťastie naňho nevolala tá stará rafika, ktorá si aj so svojím úlisným manželom sadla rovno do stredu, kde bol najhorší prístup.

Chvalabohu to bola tá *preciosa*, čo prišla asi pred hodinkou. Pomaly sa k nej približoval. Mladá – istotne ešte slečna – bola tým, kvôli čomu chodil do práce rád.

Turistka. Napriek tomu, že sa s ním rozprávala plynulo po španielsky, to vedel určiť podľa prízvuku. Kde-tu pridávala prvky katalánčiny, aj keď si nemyslel, že je to jej rodná reč.

Ale pekná bola. Vysoká trošku viac ako stosedemdesiat centimetrov a k tomu štíhla atletická postava. Nemohla mať viac ako päťdesiat kíl. Oblečené mala bedrové letné *capri* nohavice krémovej farby. Ako vršok krátku košielku s polovičnými rukávmi.